

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

w obecności prokuratora Artura Oleszka

po rozpoznaniu w dniach 12 października i 8 grudnia 2015 roku oraz 11 stycznia 2016 roku sprawy **P. S.** syna M. i L. z domu S. urodzonego (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 kwietnia 2014 r. w miejscowości R., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się zawartością alkoholu we krwi w stężeniu 3,1 promila, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) i tracąc panowanie nad pojazdem doprowadził do zjechania samochodu z jezdni

i dachowania, czym naraził pasażera tego pojazdu – S. R. (1) - na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

a w czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego

w Ł. w sprawie II K 1231/12 z dnia 18. 02.2013 r. za przestępstwo z art. 177 § 1 kk popełnione w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat orzeczonego w związku ze skazaniem za to przestępstwo, a także nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem zaocznym z dnia 7.11.2012 r. w sprawie II W 1511/ 11 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

- oskarżonego P. S. uznaje winnym tego, że w dniu 24 kwietnia 2014 roku

w R., gminy i powiatu Ł., województwa (...) znajdując się

w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki N. (...) o nr rejestracyjny (...) będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1080/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5 (pięciu);

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U.

z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 619,92 (sześciuset dziewiętnastu ⁹²/100) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. S.;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 583/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2014 roku mieszkańcy R. P. S. wspólnie ze S. R. (1) spożywali alkohol – początkowo w okolicach sklepu, później w mieszkaniu A. P. (1) w K., do którego przyjechali w godzinach popołudniowych samochodem osobowym marki N. (...) o nr rejestracyjnym (...), kierowanym przez oskarżonego. Po wypiciu przywiezionej wódki obaj wymienieni odjechali stamtąd wspomnianym autem, ponownie kierowanym przez P. S., w kierunku ich rodzinnej miejscowości, w trakcie przejazdu przez którą kierujący pojazdem oskarżony utracił nad nim panowanie i zjechał z jezdni na pobocze na wysokości posesji M. O. (1), po czym dachując stanął ponownie na kołach. Otrząsnąwszy się po tym zdarzeniu S. R. (1) zadzwonił do swego syna A. R. (1), aby ten przyjechał i pomógł, bo zgasił im samochód, a przybywszy rowerem na miejsce zastał tam opisywane powyżej auto z widocznymi uszkodzeniami dachu, w którym na miejscu kierowcy siedział P. S., a na przednim fotelu pasażera S. R. (1) – obaj pod wyraźnym działaniem alkoholu. Samochód, ze względu na uszkodzenia uniemożliwiające mu dalszą jazdę na prośbę P. S. S. R. (2) przy udziale swej żony B. odholował na swe podwórko, gdzie ujawnił go skierowany na miejsce zdarzenia, w związku z poinformowaniem o nim Policji, patrol, w składzie aspirant M. M. (1) i aspirant D. G. (1). Obaj wymienieni funkcjonariusze Policji podjęli rutynowe działania mające na celu ustalenie okoliczności zdarzenia.

/ **dowód** : zeznania świadka M. M. – k. 162; zeznania świadka D. G. – k. 161v; zeznania świadka A. R. – k. 162v; zeznania świadka G. R. – k. 161v-162; zeznania świadka S. S. R. - k. 162-162v; zeznania świadka S. K. (...) - k. 181v; zeznania świadka M. O. – k. 163v; zeznania świadka A. P. – k. 182; zeznania świadka E. G. – k. 163 protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 7-8; protokół oględzin pojazdu – k. 9-10; wyjaśnienia oskarżonego - k. 161/

W toku wykonywanych następnie czynności m.in. od P. S. jako uczestnika zdarzenia pobrano krew celem przebadania jej na zawartość alkoholu etylowego w jego organizmie. Przeprowadzone po dwakroć badania wykazały, że we krwi oskarżonego znajdowało się 3,1 ‰ oraz 2,7 ‰ alkoholu etylowego, zaś we krwi jego pasażera S. R. (1) – 2,3 ‰ oraz 2,6 ‰ alkoholu etylowego.

/ **dowód** : protokół z pobrania krwi i opinia z przeprowadzonych badań – k. 19-20, 23-24, 30-31, 34-35/

P. S. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1080/11 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której to warunkowo zawieszono tytułem próby na okres lat 3 oraz na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 zł każda; nadto – wobec wymienionego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Ponadto - został też skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 18 lutego 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1231/12 za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. za spowodowanie wypadku komunikacyjnego w stanie po użyciu alkoholu, kwalifikowanego przez ucieczkę z miejsca wypadku, na karę roku pozbawienia wolności; w sprawie tej orzeczono ponadto wobec wymienionego środek karny w postaci 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

/ **dowód:** dane o karalności – k. 58, 86-87, 116-118, 149-150; odpis wyroku SR w Łukowie II K 1080/11 – k.165; odpis wyroku SR w Łukowie II K 1231/12 – k. 55-56/

P. S. ma 36 lat, posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest stolarzem, przed osadzeniem w Zakładzie Karnym utrzymywał się z dochodów w kwocie około 2.000 złotych netto uzyskiwanych z prac dorywczych w budownictwie pracując w charakterze cieśli budowlanego. Jest on żonaty, posiada na utrzymaniu niepracującą żonę oraz pięcioro dzieci w wieku od 2 do 11 lat; nie posiada żadnego majątku większej wartości poza udziałem we współwłasności w 1/2 części domu w K. wraz z siedliskiem. Oskarżony jak wyżej wspomniano był karany sędownie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji przez Sąd Rejonowy w Łukowie - w tym w 2011 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 129; dane o karalności – k. 58, 86-87, 116-118, 149-150; wyjaśnienia oskarżonego – k. 52-53, 76v; odpis wyroku II K 1080/11 SR w Łukowie - k. 165/

Oskarżony odmówił uczestniczenia w rozprawie, dlatego Sąd poprzestał na ujawnieniu treści jego wcześniej składanych w toku postępowania wyjaśnień na podstawie art. 392 § 1 k.p.k., w których to formalnie nie ustosunkował się do stawianego mu zarzutu, przyznając się jedynie do spożywania w dniu zdarzenia alkoholu, a w pozostałym zakresie powołując się na niepamięć zdarzenia. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, albowiem znalazły one potwierdzenie w dowodach obiektywnych, pozasobowych, to jest w przeprowadzonych badaniach stanu trzeźwości oskarżonego.

Przesłuchani świadkowie funkcjonariusze Policji – M. M. (1) i D. G. (1), którzy wykonywali czynności w związku ze zgłoszonym zdarzeniem drogowym opisali ich przebieg i zeznania te zasługują na obdarzenie ich w pełni walorem wiarygodności, znajdując potwierdzenie i uzupełnienie w całości zgromadzonego ponadto materiału dowodowego, pochodząc przy tym od osób, które nie miały żadnego interesu w składaniu zeznań niezgodnych z obiektywną rzeczywistością, mając przy tym – z racji pełnionej służby – większą niżli u przeciętnego obywatela świadomość z jednej strony wagi tych słów, z drugiej zaś – odpowiedzialności za złożenie zeznań fałszywych.

Przesłuchani świadkowie A. R. (1), S. R. (1), G. R. (2), S. R. (1), M. O. (1), A. P. (1) i E. G. (2) przedstawili w swych relacjach kolejne fragmenty ustalonego stanu faktycznego, wzajemnie zazębiające się i uzupełniające, tworzące spójny pod względem chronologicznym oraz logicznym ciąg zdarzeń: od czasu spożywania alkoholu przez oskarżonego w dniu zdarzenia i jazdy samochodem przy tym (S. R. (1), A. P. (1)), poprzez zjechanie z drogi i dachowanie w obszarze R. (S. R. (1), M. O. (1)), kolejno – wezwanie pomocy i ujawnienie usytuowania oskarżonego w pojeździe (S. R. (1), A. R. (1)), aż po odholowanie go z miejsca zdarzenia na podwórze G. i S. R. (1) (A. R. (1), S. R. (1), G. R. (2), S. R. (1)). Te okoliczności, w połączeniu z dowodami pozasobowymi w postaci protokołów oględzin, badania stanu trzeźwości oskarżonego i jego pasażera oraz opiniami co do doznanych przez nich obu obrażeń ciała, które to w szczególności potwierdzają owe relacje, czynią je ze wszech miar wiarygodnymi i służącymi – jako takie – do ustalenia stanu faktycznego.

Zeznania świadka A. S. nie wnoszą do sprawy żadnych istotnych okoliczności, jednakże w tym zakresie, w którym świadek ów je złożył – to jest stwierdzając, że nie ma on związku ze sprawą niniejszą – są w pełni wiarygodne.

W sprawie niniejszej znajdują się dowody z opinii z przeprowadzonych badań fizykochemicznych krwi pobranej od oskarżonego oraz S. R. (1) na zawartość alkoholu oraz z opinii sądowo-lekarskich odnośnie kwalifikacji prawnej i mechanizmu powstania obrażeń ciała u tych samych osób. W ocenie Sądu biegli ci, opiniujący na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego, po przeprowadzeniu stosownych badań specjalistycznych (pierwsze z wymienionych opinii) dokonali prawidłowych ocen i przedstawili prawidłowe wnioski, a treść tychże opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającymi uzupełnienia i jako takie spełniającymi wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Nadto Sąd oparł się na pozostałych dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

P. S. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w zbiegu z art. 244 k.k. w zbiegu z art. 160 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. polegający na tym, że w dniu 24 kwietnia 2014 roku w R., gminy i powiatu Ł., województwa (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się zawartością alkoholu we

krwi w stężeniu 3,1 promila, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki N. (...) o numerze rejestracyjnym. (...) i tracąc panowanie nad tym pojazdem doprowadził do zjechania samochodu z jezdni i dachowania, czym naraził pasażera tego pojazdu – S. R. (1) - na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie w sprawie II K 1231/12 z dnia 18 lutego 2013 roku za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat orzeczonego w związku ze skazaniem za to przestępstwo, a także nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem zaocznym z dnia 7.11.2012 r. w sprawie II W 1511/ 11 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/o8, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W dniu 18 maja 2015 roku weszła w życie wprowadzona ustawą z dnia 20 marca 2015 roku nowelizacja Kodeksu karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541), na mocy której to, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. po zmianie, środek karny w postaci zakazu

prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. zasadą jest, że zmienione przepisy ustawy karnej stosuje się także w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie takiej zmiany, jednakże przepis ten statuuje też obowiązek stosowania ustawy poprzednio obowiązującej, o ile jest względniejsza dla sprawcy. W wypadku opisanej zmiany nie ma żadnej wątpliwości, że wprowadza ona obostrzenia zasad odpowiedzialności za przestępstwa komunikacyjne, popełnione w stanie nietrzeźwości i dlatego też w odniesieniu do P. S. i jego czynu Sąd zgodnie z regułą zawartą w art. 4 § 1 k.k. stosował przepisy ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji, tak dla orzeczenia kary, jak i środka karnego. Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 18 maja br. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 10.

Przestępstwo z art. 244 k.k. popełnia ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu (...) prowadzenia pojazdów. Ma ono charakter umyślny, co oznacza, że podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz (...). W grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz (...) i z tym się godzi (tak: A. Marek (w:) Komentarz do art. 244 Kodeksu karnego, t.6, jak również O. Górniok (w:) O. Górniok i in., Komentarz, t. II, s. 317 oraz M. Szewczyk (w:) A. Zoll (red.), Komentarz 2, s. 850).

Podmiotem przestępstwa może być osoba, której orzeczony przez Sąd wcześniej zakaz (...) dotyczy i musi ona mieć świadomość, że orzeczenie to jest prawomocne.

Występek ten zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Czyn zabroniony z art. 160 § 1 k.k. popełnia ten, kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Występek ten ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy.

Przestępstwo to można popełnić umyślnie w zamiarze bezpośrednim, tj. gdy sprawca tego chce lub ewentualnym, gdy przewidując możliwość jego popełnienia godzi się na to.

W judykaturze i doktrynie ugruntowany jest pogląd, że dla odpowiedzialności z art. 160 § 1 k.k. wymagane jest, by niebezpieczeństwo, o jakim mowa w tym przepisie, było bezpośrednie, a więc natychmiastowe, realne, konkretnie istniejące w sytuacji już stworzonej przez sprawcę bez konieczności dokonywania ewentualnych innych działań bądź przez sprawcę, bądź też przez inne osoby. Tak więc penalizacją z tego przepisu nie jest objęcie spowodowanie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa, a jedynie bezpośredniego, tj. takiego o jakim była mowa powyżej.

Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 24 kwietnia 2014 roku

w R., gminy i powiatu Ł., województwa (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki N. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1080/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę, przy czym Sąd wyeliminował zarówno z opisu czynu, jak i z kwalifikacji prawnej przepis art. 160 § 1 k.k., uznawszy, że nie zostało wypełnione znamię bezpośrednio oraz art. 244 k.k. uznawszy, że przepis art. 178a § 4 k.k. stanowi *lex specialis* w

stosunku do tego właśnie przepisu – tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku w sprawie V KK 213/13 (opubl. LEX nr 1418900), Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyroku z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie VI Ka 520/14 (opubl. LEX nr 1796898), Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyroku z dnia 7 lutego 2014 r. w sprawie II Ka 658/13 (opubl. LEX nr 1796890) i inne.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył P. S. za popełnione przestępstwo karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, jak również co do tego, że czyni to będąc wcześniej uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej, mając przy tym na względzie także i to, że nie był to pierwszy tego typu konflikt z prawem. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym – skuterem znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego.

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Równocześnie, mając na uwadze wszystkie okoliczności i motywy kierujące oskarżonym przy popełnieniu tego przestępstwa, tj. świadomość, że nie ma on uprawnień do kierowania pojazdami, fakt znajdowania się w stanie znacznej nietrzeźwości i świadomość tegoż, uprzednią karalność oskarżonego za tego rodzaju przestępstwo i popełnienie czynu w warunkach quasi-recydywy określonej treścią przepisu art. 178a § 4 k.k., za które to przestępstwo zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących, ani też przewidzianych w art. 69 § 4 k.k. szczególnych okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary, tym bardziej, że i sam oskarżony takowych nie podnosił, poza wyraźnie okazywanym na sali rozpraw lękiem przed wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności, przejawiającym się wielokrotnymi prośbami o nieorzekanie takiej kary.

Tym samym kara wymierzona P. S. jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat będzie adekwatne i wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto nagminność tego rodzaju przestępstw i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego i jego uczestników, szczególnie przy uwzględnieniu bardzo wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, nie pozwalało w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 619,92 złotych, wraz z podatkiem VAT, z tytułu

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. S. i – mając na uwadze sytuację materialną jego i jego rodziny, fakt pozostawania w warunkach Zakładu Karnego w związku z odbywaną karą pozbawienia wolności – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.